

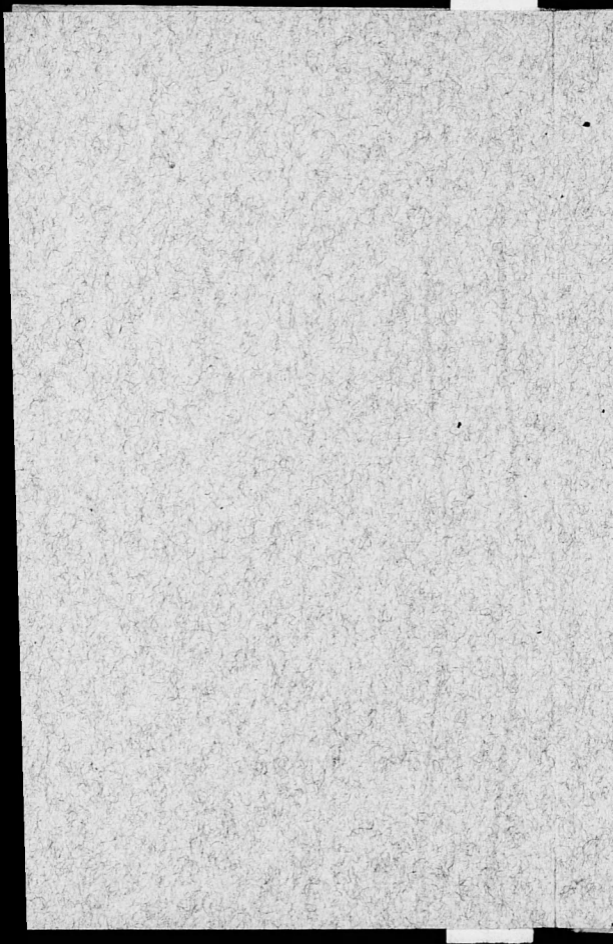
722

103

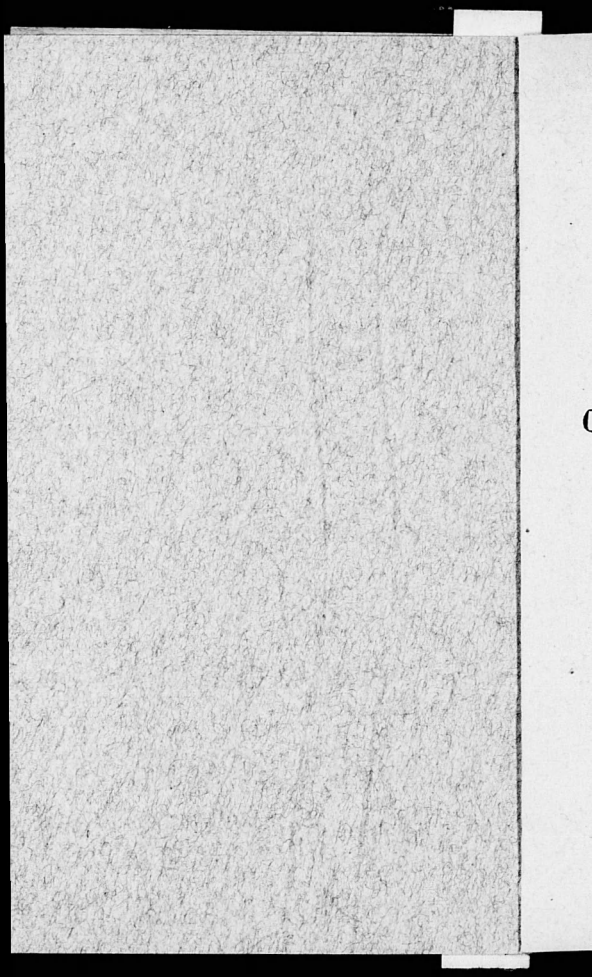
DIKWILS
COMMUNICEEREN.

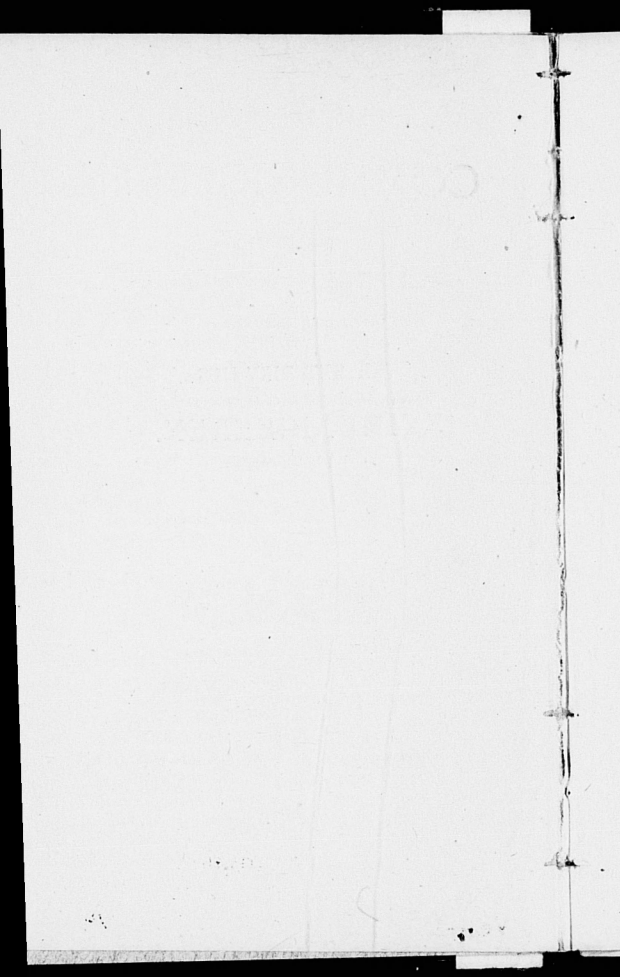
Per.
Vak 164

OVER HET DIKWILS
COMMUNICEEREN.

Per. 164

722

OVER HET DIKWILS
COMMUNICEEREN

DOOR DEN

HEILIGEN ALPHONSUS

KERKLEERAAR

VERTAALD DOOR

Pater THEELEN, Redemptorist.

2de UITGAVE.

LUIK | 's BOSCH
H. DESSAIN, DRUKKER | W. VAN GULICK, BOEKH.

1882

Liturgische Vereeniging
Aartsbisdom UTRECHT
Volgnummer Bibliotheek

1369

GOEDKEURING.

Door onzen Hoogwaardigen Pater Generaal,
NICOLAUS MAURON, daartoe gemachtigd, staan wij
toe dat het werkje, *Over het dikwijls Communicee-
ren*, enz. door Pater H. Theelen vertaald, gedrukt
worde.

Brussel, Feestdag van den H. Alphonsus 1880.

J. H. P. KOCKEROLS, C. SS. R.

SUP. PROV. BELG.

IMPRIMATUR.

Leodii, 8^a Junii 1881.

† VICTOR JOS. EPISC. LEODIEN

VOORBERICHT VAN DEN VERTALER.

De heilige Alphonsus spreekt op vele plaatsen in zijne talrijke werken van het *dikwijls communiceeren* ; maar hij heeft dit onderwerp op eene bijzondere wijze behandeld in het werkje « *De Biechtvader* » voor de zielbestierders geschreven, en gedrukt in 1756 ; en daarna in een ander werk : « *De ware Bruid van Jezus-Christus* » dat in 1760 voor de geloovigen verscheen, en waaruit wij dit boekje getrokken hebben. Hetgeen de Heilige daarin leert behaagde niet aan allen ; omdat hij het wekelijksch communiceeren niet aanzag als het eigenlijk gezegd dikwijls communiceeren, en zóó de wekelijk-sche Communie toeliet aan personen, die wel niet vrij zijn van genegenheid tot dagelijksche zonden, maar toch begeerig

om in Gods genade te volharden; gelijk men zal zien § 3.

Toen de Heilige tijdens zijn verblijf te Rome in 1762, zich herhaalde malen onderhield met den Paus Clemens XIII, die hem zeer gaarne hoorde, viel het gesprek zekeren dag op het dikwijls communi-ceeren. Alphonsus zegde een woord over de tegenspraak die hij desaangaande ondervond. — « Wat willen die lieden dan? vroeg de Paus geheel verontwaardigd. Niemand weet beter dan ik hoeveel goed het dikwijls communiceeren heeft gedaan en nog dagelijks doet. » Clemens XIII vond dan ook niet goed dat deze aanvallen zonder antwoord bleven, en hij spoorde den heiligen Bisschop aan om ze te wederleggen. De godvruchtige schrijver gehoorzaamde aan de stem van den Stadhouder van Jezus-Christus. Hij begaf zich terstond aan het werk, en liet te Rome zelve een kort antwoord drukken. De Heilige Vader, en verscheide Kardinalen wien hij het terstond aanbood, waren er hoogst

over voldaan en stuurden den H. schrijver hunne warmste gelukwensen. ¹ In dit antwoord, zegt hij, onder anderen, het volgende :

«Het heeft mij altijd geschenen, dat het betaamde de wekelijksche Biecht en Communie aan te raden aan menschen in de wereld, die de doodzonden vermijden of er maar zelden invallen, opdat zij de kracht zouden hebben om aan de bekoeringen waaraan zij dikwijls zijn blootgesteld, te wederstaan. En inderdaad, de ondervinding leert, dat zij die alle acht dagen communiceeren, nooit of maar zelden doodzonden bedrijven. Doch onder de menschen die in de wereld leven, vindt men er maar zelden die niet gehecht zijn aan eenige aardse zaak, zoo als ijdelen opschik, keurige tafel, zelfs met nadeel voor de gezondheid, tijdelijke belangen, de jacht, het spel en ander dergelijken, gehechtheid die niet vrij is van

(1) Vie et Inst. de S. Alphonse, par le card. Villiecourt. l. 3, ch. 5.

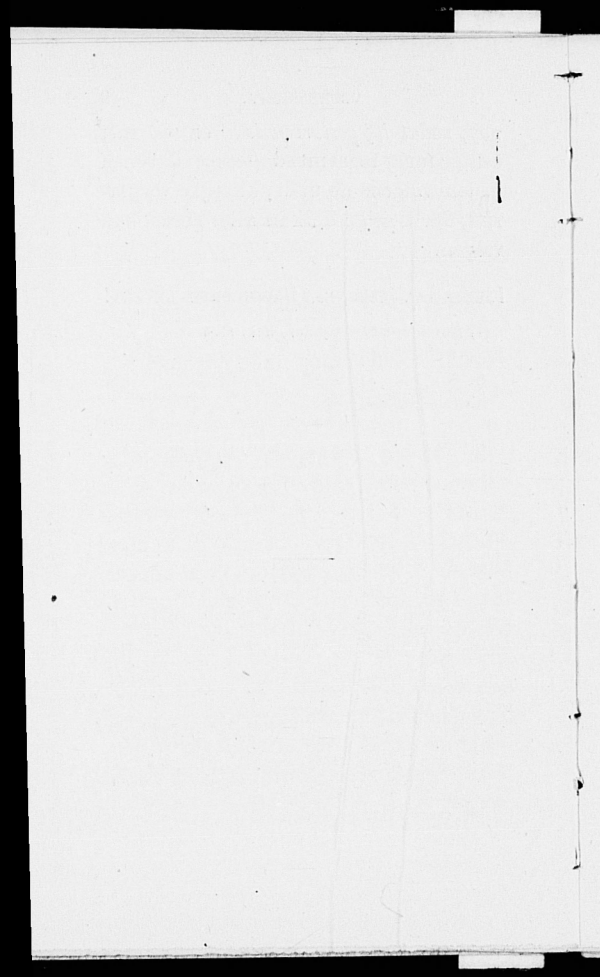
dagelijksche zonden; die menschen dáárom berooven van de wekelijksche Communie, welke zij verlangen om zich in staat van genade te bewaren, dat schijnt mij eene overdrevene strengheid... Mij dunkt, dat men, in 't algemeen gesproken, de Communie van alle zondagen met geen gerust geweten kan weigeren aan hem die zich onthoudt van doodzonden, en verlangt te communiceeren om er van bevrijd te blijven. »

Dusdanig is het gevoelen van den heiligen Alphonsus; de strijd dien hij moest onderstaan, heeft er hem al meer en meer in bevestigd. Daarenboven voegde hij bij eene grondige geleerdheid eene zeldzame ondervinding; met zóó wijze regelen tot richtsnoer te nemen heeft hij zich zelve geheiligd en vele duizende zielen op de wegen der volmaaktheid geleid, niet slechts gedurende zijn langen levensloop, maar ook nog sinds hij in den hemel is. Hij heeft niet opgehouden te prediken en te bestieren : « *Hij spreekt*

nog, nadat hij gestorven is ;¹ en wel met een gedurig toenemend gezag, dat men heden volgens de uitdrukkelijke verklaring der Heilige Kerk in alles gerust kan volgen.

LIEFDE AAN JEZUS, HET BROOD ONZES LEVENS!

(1) Defunctus adhuc loquitur; Heb. 11. 4.

OVER HET DIKWIJLS COMMUNICEEREN.

§ I.

VOORTREFFELIJKHEID VAN HET HEILIG SACRAMENT DES ALTAARS; UITWERKSELS DER HEILIGE COMMUNIE.

Het Heilig Sacrament des Altaars is het voortreffelijkste aller Sacramenten: de andere bevatten Gods gaven, terwijl dit God zelve bevat. Ook zegt de heilige Thomas, ¹ de Engelachtige Leeraar, dat Jezus-Christus de overige Sacramenten alleen heeft ingesteld ten einde de menschen voor te bereiden om het Heilig Sacrament des Altaars te ontvangen of toe te dienen; volgens zijne uitdrukking is het de voltrekking van het geestelijke leven, dewijl al de volmaaktheid onzer

(1) P. 3. q. 65. a. 3. — q. 73. a. 3.

ziel uit dit Sacrament voortkomt. Inderdaad, gansch onze volmaaktheid bestaat in onze vereeniging met God; doch, er is geen beter middel om ons met God te vereenigen dan de Heilige Communie, waarin de ziel, om zoo te spreken, eene zelfde zaak wordt met Jezus-Christus, gelijk Hij zelf verklaard heeft. «Die mijn vleesch eet, blijft in Mij, en Ik in hem.»¹ Van daar de woorden van den heiligen Joannes Chrysostomus: «Jezus heeft ons zijn lichaam gegeven onder de gedaante van brood, opdat wij eene zelfde zaak met Hem zouden worden.»² En de heilige Cyrillus van Alexandrië zegt dat hij die communiceert, zich met Jezus vereenigt, gelijk twee stukken was zich vereenigen met samen te smelten, zoodat beiden maar één uitmaken.³

Onze goddelijke Zaligmaker heeft dit Sacrament ingesteld onder de gedaante

(1) Qui manducat meam carnem..., in me manet, et ego in illo: Jo. 6. 57. (2) Corpus suum in nos contemperavit, ut unum quid simus: Ad pop. Aut. hom. 61. (3) Ut unum quid ex utrisque factum videatur. In Jo. 1. 10. c. 13.

van spijs, om ons te leeren dat dit hemelsch Brood ééne en dezelfde zelfstandigheid met ons wordt, even als het voedsel in ons bloed verandert ; met dit onderscheid nogtans, dat de aardsche spijs in onze zelfstandigheid verandert, terwijl die god delijke spijs ons in de zelfstandigheid van Jezus-Christus doet veranderen. Hierom doet Rupertus onzen Zaligmaker aldus spreken : « Eet, en gij zult door mijne genade worden, wat ik ben uit mijne natuur. » ¹ Hetzelfde heeft de Zaligmaker Zich eens gewaardigd te zeggen aan den heiligen Augustinus : « Gij zult Mij niet in u veranderen, maar gij zult in Mij veranderd worden. » ² De voornaamste uitwerking van dit Sacrament is dus, het leven der genade in ons te onderhouden. Daarom wordt het genoemd Brood des levens ; want gelijk het aardsche brood het leven des lichaams onderheudt, zoo

(1) Comedite, et eritis vos gratia, quod sum ego natura: In Exod. I. 3. c. 12. (2) Nec tu me in te mutabis, sed tu mutaberis in me : Conf. I. 7. c. 10

onderhoudt dit geestelijk Brood het leven der ziel, dat is de genade Gods.

Het Heilig Sacrament des Altaars is ook een allerkrachtigst geneesmiddel ; het wordt door de Kerkvergadering van Trente genoemd, een Tegengift, dat ons verlost van de dagelijksche zonden, en ons bewaart van de doodzonden. Dit Sacrament, even als eene bron van levende water, bluscht het vuur der driften die ons verteeren ; — dat hij, die dat vuur in zich voelt branden, ga communiceeren, en weldra zal hij zien dat zijne drift, zoo niet dood, ten minste zeer verzwakt is. De heilige Bernardus zeide : « Indien iemand onder u zich niet zoo dikwijls of min hevig geneigd voelt tot de gramschap, de afgunst, de onzuiverheid dat hij er zijnen dank over betuige aan het Heilig Sacrament, hetwelk deze gelukkige uitwerking in hem te weeg brengt. » *

(1) Antidotum quo liberemur a culpis quotidianis, et a peccatis mortalibus præservemur. Sess. 13, cap. 2. (2) Si quis vestrum non tam sæpe, non tam acerbos sentit iracundiæ motus, invidiæ, luxuriæ, gratias agat Corpori Domini ; quoniam virtus Sacramenti operatur in eo. In Cena D. s. 1.

De heilige Thomas voegt er bij, dat de Heilige Communie ons de kracht geeft om alle aanvallen des duivels te overwinnen.¹ En de heilige Joannes Chrysostomus verzekert, dat, wanneer wij communiceeren, niet alleen de duivelen de vlucht nemen, maar de engelen zich rondom ons komen scharen.² Daarenboven doet dit Sacrament een grooten inwendigen vrede in ons ontstaan, met eene groote genegenheid en een groot gemak tot de beoefening der deugden, zoodat het ons licht wordt voortgang te doen op den weg der volmaaktheid.

Wat alles overtreft, is dat de heilige Communie, gelijk nog de heilige Thomas zegt, onze zielen met de liefde Gods vervult.³ Jezus-Christus heeft verklaard, dat Hij op deze wereld gekomen is alleen om het vuur zijner goddelijke liefde in onze harten te ontsteken.⁴ Welnu, zeide de

(1) Repellit omnem dæmonum inpugnationem. Ps. 3. q. 79. a. 1. (2) Ad pop. Ant. hom. 61. (3) P. 3. q. 70. a. 1. (4) Ignem veni mittere in terram; et quid volo, nisi ut accendatur? Luc. 12. 49.

eerbiedwaardige Pater Franciscus Olympio, theatijner, in geen geheim van zijn leven ontvlamt ons de Zaligmaker zoo zeer door het vuur zijner liefde, gelijk in het Sacrament des Altaars, waar Hij ons al zijne vurigheid mededeelt, door Zich zelve geheel te schenken. Daarom drukt de heilige Joannes, sprekende over de instelling van dit Sacrament, zich op deze wijze uit: « Daar Jezus wist dat zijne uur gekomen was om uit deze wereld over te gaan tot den Vader, zoo heeft Hij, na de zijnen gelieft te hebben, hen ten uiterste lief gehad.» ¹ De uitleggers der Heilige Schiftuur zeggen dat deze laatste woorden: « ten uiterste » beteekenen dat onze Lieve Heer ons zoo zeer bemind heeft, dat Hij ons daarvan het grootst mogelijk bewijs heeft willen geven: ook verklaart de Kerkvergadering van Trente, dat Jezus al de schatten zijner liefde voor de menschen, in dit Sacrament

(1) Sciens Jesus quia venit hora ejus, ut transeat ex hoc mundo ad Patrem, cum dilexisset suos, ... in finem dilexit eos. Jo. 13, 1.

als het ware heeft uitgeput. ¹ Om dezelfde reden wordt dit goddelijk geheim door den H. Thomas « Sacrament van liefde » genoemd, ² en door den heiligen Bernardus, « Liefde der liefden. » ³ De heilige Maria-Magdalena van Pazzi, noemde den dag der Communie « Dag van liefde ; » en zij zeide dat eene ziel, na de Communie de woorden kan herhalen welke onze Zaligmaker uitsprak toen Hij zijn leven eindigde op het kruis. « Het is volbracht ; » dat wil zeggen : Daar mijn God Zich zelve aan mij heeft geschonken, heeft Hij niets meer om mij te geven, en er blijft mij niets meer te wenschen over.

§ II.

GEVOELENS DER KERK OVER HET DIKWILS COMMUNICEEREN.

Moeten de menschen, na de voorgaande bemerkingen nog iets anders begeeren, dan Jezus-Christus zoo dikwijls mogelijk

(1) *Divitias sui erga homines amoris velut effudit.* Sess. 13. cap. 2. (2) *Sacramentum charitatis; De Sacr. alt. c.* 25. (3) *Amor amorum. In Cæna D. s. 2.*

in de Heilige Communie te ontvangen?

Wij weten, dat al de geloovigen der eerste eeuwen dagelijks tot de Communie gingen, gelijk de heilige Lucas ons leert: «Dagelijks, zegt hij, braken zij het Brood in hunne vergaderingen.»¹ De Syrische vertaling heeft in plaats van *Brood*, de *Gewijde Gave*; — uitdrukking welke klaarder het geconsacreerde Brood aanduidt. Overigens, door dit Brood, verstaan de uitleggers der Heilige Schriftuur gemeenlijk het Heilig Sacrament des Altaars. De heilige Thomas aarzelt niet vast te verklaren, dat in dien tijd al de geloovigen die de heilige Mis bijwoonden, ook de heilige Communie ontvingen. Dit getuigt daarenboven de heilige Dionysius, tijdgenoot der Apostelen; en de heilige Hieronymus, die stierf ten jare 420, verzekert dat dit godvruchtig gebruik, te zijnen tijde nog te Rome en in Spanje bestond.

Maar, allengskens, verslouwde de godsvrucht bij een gedeelte der geloovigen,

(1) Quotidie... frangentes circa domos Panem. Act. 2. 46.

in zooverre dat de Paus Fabianus zich reeds in de IIIe eeuw verplicht zag hun te bevelen ten minste drie maal in het jaar te communiceeren, namelijk, met Paschen, Pinksteren en Kersmis. Later, werd de lauwheid nog grooter, zoodat Innocentius III, in 1215,¹ een bevel gaf dat alle geloovigen verplichtte ten minste eenmaal in het jaar, in den Paaschtijd, te communiceeren, op straf van in den kerkelijken ban te vallen; en dit decreet werd later door de Kerkvergadering van Trente bekrachtigd.² Daaruit volgt geenszins dat het dikwijls communiceeren niet loffelijk is; alleen ziet men hierdoor dat de vurigheid van de eerste tijden der Kerk van eeuw tot eeuw in een groot gedeelte van hare kinderen verminderde.

Wat het hedendaagsch gebruik betreft, ik weet, dat onder de biechtvaders, eenige meer dan anderen het dikwijls communiceeren voorstaan. Voor mij, ik voeg mij bij de eersten, omdat mij dunkt dat dit

(1) In Conc. Lat. c. 21. (2) Sess. 13. can. 9.

ook het gevoelen is van de Heilige Vaders en van de Kerk zelve, zoo als de geleerde Pater Petavius, in zijne verhandeling tegen den gestrengen Arnauld, bewijst.

Ik ga de verscheidene getuigenissen der heilige Vaders, die ik zou kunnen bijbrengen, stilzwijgend voorbij; het zij mij genoeg hier aan te halen, dat de Heilige Basilius-de-Groote, van 369 tot 379, bisschop van Cesarea in Cappadocië, aan iemand schreef, dat hij een allergrootsten troost gevoelde, bij het zien dat al de geloovigen van zijn bisdom ten minste vier maal in de week tot de Communie gingen. Langen tijd heeft men aan den heiligen Augustinus een woord toegeschreven van Gennade, die, van de dagelijksche Communie sprekende, zegt dat hij ze niet wil prijzen noch afkeuren, (*) De vermaarde Leeraar, keurt ze intengendeel

(*) *De Ecclesiasticis Dogmatibus*, c. 23. — Men heeft erkend dat dit geschrift, onder de Werken van den heiligen Augustinus geplaatst, van Gennade is, priester uit Marseille; deze overleed omtrent het einde der V^e eeu w. De heilige Alphonsus maakt zelf deze opmerking, in zijne antwoorden aan den Aristase, valschnamigen schrijver. Wat de volgende woorden betreft. *Panis iste quoti-*

goed en wakkert ons daartoe aan. « Dit is ons dagelijksch Brood, zegt hij; ontvangt het dagelijks, opdat het dagelijks voordeelig zij.» ¹ De heilige Antonius verhaalt desaangaande dat zeker prelaat de heilige Catharina van Sienna eens durfde berispen omdat zij dagelijks communiceerde, daar de heilige Augustinus, zeide hij, de dagelijksche Communie noch prijst noch afkeurt. De Heilige antwoordde: « Indien de heilige Augustinus de dagelijksche communie niet afkeurt, hoe komt het dan dat gij mij daarover zoo streng berispt? »

Wat het gevoelen der Kerk betreft, men leest in de akten der Kerkvergado-

dianus, etc., zij zijn zeker van de heiligen Ambrosius, *De Sacram.*, 1. 5. c. 4., en dit is een groot gezag te meer, want men vindt ze ook in de werken van den heiligen Augustinus; (*Serm.* 84. *App. Ed. Ben.*) daarenboven drukt hij hetzelfde gevoelen uit op verscheidene plaatsen zijner Werken (*Serm.* 56, 57, 58, 59, 227, *De Donc persev.* c. 4. — *In Jo. tr.* 26. — *Epist.* 54. c. 3.) men ziet dus dat op dit tijdstip. te weten, in het begin der V^e eeuw, het gebruik der dagelijksche Communie in Afrika algemeen was.

(1) *Iste Panis quotidianus est; accipe quotidie, ut quotidie tibi prosit.* Hist. tit. 23. c. 14. § 8.

ring van Trente¹ dat dit heilig Concilie vurig wenscht dat alle geloovigen tot de Communie naderen zoo dikwijls zij de Mis bijwonen. Daarenboven, een algemeen bekend Decreet van de Congregatie der Kerkvergadering gedagteekend van 22 Februari 1679, en goedgekeurd door Innocentius XI, getuigt onder anderen, dat het gebruik van dikwijls en zelfs dagelijks te communiceeren, altijd in de Kerk door de Heilige Vaders geprezen werd; derhalve beveelt het den Bisschoppen aan, wanneer zij zien dat deze godsvrucht ergens bestaat, God daarvoor te bedanken en zorg te dragen dat dezelve onderhouden worde; en het verbiedt, zoo wel aan de Bisschoppen als aan de Pastoors, de Communiedagen in de week voor hunne onderhorigen in het algemeen, te bepalen, dewijl dit geheel aan het oordeel der Biechtvaders moet overgelaten werden.

Verscheidene daadzaken, die men kan aanhalen, komen overeen met deze leer.

(1) Sess. 22. cap. 6.

Men leest in het leven van de heilige Margaretha van Cortona, dat de Heer haar openbaarde dat Hij haren biechtvader rijkelijk wilde beloonen om haar te hebben aangeraden dikwijls te communiceeren. Men verhaalt insgelijks dat de eerbiedwaardige pater Antonius Torrès, na zijne dood, reeds verheerlijkt aan een persoon verscheen, en haar zeide dat God zijne glorie in den hemel had vermeerderd, omdat hij aan zijne biechtelingen had aangeraden dikwijls te communiceeren. De Heer zeide eens aan de eerbiedwaardige zuster Pudentiana Zagnoni, Claris te Bolonië, de volgende woorden: « Indien gij dikwijls tot de Communie nadert, zal Ik al uwe ondankbaarheden vergeten. » Van een anderen kant verhaalt Ludovicus Blossius, dat Jezus-Christus op zekeren dag klaagde aan de heilige Gertrudis over degenen die de geloovigen van het dikwijls communiceeren verwijderen, en haar alzoo toesprak: « Dewijl mijne genoegens zijn

met de kinderen der menschen te verblijven, en Ik daarom het Sacrament des Altaars heb ingesteld, zoo berooft men Mij op zekere wijze van mijne genoegens, met de zielen te beletten Mij te ontvangen.»¹ Ook zeide de eerbiedwaardige Pater Avila, dat zij die hen misprijzen die dikwijls communiceeren, het ambt van den duivel vervullen, vermits deze het goddelijk Sacrament zoo zeer haat, omdat de zielen daarin eene groote vurigheid putten om voortgang te doen in de volmaaktheid.

§ III.

VEREISCHE GESTELTENISSEN OM DIKWILS TE COMMUNICEEREN.

Het is zonder twijfel, zegt de heilige Thomas, dat het dikwijls, en zelfs dagelijks communiceeren, op zich zelf zeer nuttig is; evenwel is het niet geraadzaam onverschilliglijk aan iedereen, zelfs niet aan allen christenen die zich in staat van genade bevinden; maar aan hen alleen

(1) Concl. an fid. p. 2. c. 6.

die goed gesteld en voorbereid zijn. Daarom voegt de heilige Augustinus, achter de aangehaalde woorden : « Ontvang dagelijks de Communie, opdat het u dagelijks voordeelig zij, » de volgende : « Maar, daarvoor moet gij zoo leven dat gij verdient dagelijks te communiceeren. »¹

Hier moeten wij aanmerken wat door dikwijls communiceeren moet verstaan worden : eenmaal in de week tot te Communie gaan, mag niet *dikwijls communiceeren* genoemd worden. Wel is waar, wanneer een persoon in de wereld die onophoudelijk met tijdelijke zaken bezig is, alle zondagen communiceert, zegt men gewoonlijk dat hij dikwijls tot de Sacramenten nadert ; maar volstrekt en in't algemeen gesproken , wordt het wekelijks communiceeren , ten minste hedendaags, niet aangezien als dikwijls communiceeren ; men houdt dat dit alleen plaats heeft, wanneer men meer-

(1) Sic vive, ut quotidie meritis accipere ; Serm. 34 App. E. B.

maals in de week tot de Communie gaat.¹

Wat hen betreft die vrijwillige dagelijksche zonden bedrijven, zooals vrijwillig liegen, zich ijdel kleeden, tegen iemand eenigen wrok of eenige aardsche genegenheid voor eene persoon behouden; en andere dergelijke fouten, die zij een beletsel weten te zijn voor hunne volmaaktheid, zonder dat zij er zich van zoeken te verbeteren, — het meeste wat men hun kan toelaten, is alle acht dagen te communiceeren, opdat zij ten minste de noodige sterkte bekomen, om niet in zware zonden te vallen. Ik zou zelfs veel moeite hebben toe te laten dikwijls te communiceeren aan een persoon die zou weigeren zich te beteren van zeker gebrek dat, ofschoon niet klaarlijk eene dagelijksche zonde, nogtans zeker strijdig zou zijn met de volmaaktheid, vooral indien dit een gebrek was strijdig met de ootmoedigheid of de gehoorzaamheid.

Voor hem integendeel die, aan niets

(1) Laatste antwoord aan Aristase. *Breve Aggiunta.*

ongeregelds meer gehecht is, de vrijwillige dagelijksche zonden vermijdt, het inwendig gebed doet, en daarbij zijne driften en zijne zinnen tracht te versterken; zijn biechtvader kan hem toelaten drie, vier, en zelfs vijf maal tot de Communie te gaan.

En wanneer eene ziel tot een hoogen graad van volmaaktheid is gekomen, dagelijks verscheidene uren inwendig gebed doet, en bovendien, gelijk de heilige Franciscus van Sales zegt,¹ het meeste deel harer kwade neigingen heeft overwonnen, dan kan zij, volgens het gevoelen van dienzelfden heilige, alle dagen communiceeren; want volgens den heiligen Prosper, is deze de volmaaktheid welke men, aangezien de menschelijke zwakheid, hier beneden kan hebben.

Ik voeg hierbij wat de heilige Thomas leert:² «Indien iemand, zegt hij, door ondervinding weet dat de dagelijksche

(1) Introd. p. 2. chap. 20. (2) Si quis experientia comperisset, ex quotidiana communione, augeri amoris fervorem et non minui reverentiam, talis deberet quotidie communicare.

Communie in hem de vurigheid der goddelijke liefde vermeerdert, zonder zijnen eerbied jegens het Heilig Sacrament te verminderen, moet hij alle dagen communiceeren.

Alzoo moet de biechtvader, om de Communie meer of min dikwijls toe te laten, zich voornamelijk regelen naar de vruchten welke zijne biechtelingen er uit trekken. »¹ Deze regel is juist die welke is vastgesteld in het Dekreet van Paus Innocentius XI goedgekeurd, en hierboven vermeld.

§ VI.

VAN DE VOORBEREIDING TOT DE H. COMMUNIE.

Gij ziet dus, christene ziel, het betaamt u niet maar uwen zielbestierder, te oordeelen of gij dikwijler of zeldzamer moet communiceeren; al wat gij te doen hebt, is u goed voorbereiden, opdat uw geestelijke vader u wel gesteld vinde om dikwijls te communiceeren. Nu, daartoe

(1) *Frequens accessus (ad Eucharistiam) confessariorum judicio est reliquendus, qui, ex conscientiarum puritate et frequentiae fructu, quo perspiciunt eorum saluti profuturum id illis praescribere debebunt. In 4. Sent. q. 4 2. q. 3. a. 1.*

zijn twee voorbereidingen noodzakelijk, de *verwijderde*, en de *naaste*.

I. De *verwijderde* voorbereiding bestaat in de onthechting van de schepselen. Indien een groot heer, zegt de heilige Augustinus, ¹ in uw huis moest komen, en gij wist dat hij van zekere zaken afschrik heeft, zoudt gij ze vóór zijne komst niet zorgvuldig doen verdwijnen? Zoo ook, wanneer gij Jezus-Christus wilt ontvangen, moet gij alle aardse genegenheden uit uw hart verbannen, wetende dat zij Hem mishagen. Het is dus noodig dat hij die dikwijls wil communiceeren, zich onthechte van alle schepselen. Dit verklaarde de Heer eens aan de heilige Gertrudis, die Hem vroeg welke voorbereiding Hij van haar vereischte. « Geene andere, antwoordde Jezus, dan dat gij Mij kunnet ontvangen ledig van u zelve. ² »

II. Wat de *naaste* voorbereiding betreft, het betaamt dat men van den vorigen avond zijn hart bereide door akten van

(1) In Ps. 131.

(2) Insin. l. 4. c. 26.

liefde en van verlangen. Des morgens, bij uw ontwaken, herinner u dat gij Jezus gaat ontvangen ; en door eene vurige begeerte, noodig terstond den goddelijken bruidegom spoedig in uwe ziel te komen.

Onmiddelijk vóór de Communie, alhoewel gij het inwendig gebed hebt gedaan, moet gij het Geloof, de Ootmoedigheid, en het Verlangen in u verlevendigen.

Ten eerste, het Geloof, — overwegende wie Degene is dien gij gaat ontvangen. Wie zou ooit hebben kunnen aannemen, indien het Geloof er ons niet van verzekerde, dat God de spijs van een zijner schepselen zou willen worden? Maar de Heilige Kerk geeft ons de verzekering, door de verklaringen van een groot aantal Kerkvergaderingen, en inzonderheid van de Kerkvergadering van Trente, ¹ dat Jezus-Christus, onze Verlosser, wezenlijk en zelfstandiglijk in de geconsacreerde Hostie tegenwoordig is. De heilige Lode-

(1) Sess. 13. can. 1.

wijk, koning van Frankrijk, gaf desaan- gaande een schoon antwoord : op zekeren dag verzocht men hem in zijne kapel te komen zien, dewijl Jezus dáár verscheen in het geconsacreerde Brood onder de gedaante van een kind, in de handen van den priester : « Dat hij ga zien die het Geloof niet heeft, zeide hij ; wat mij betreft, ik geloof het vastelijker dan indien ik het met mijne oogen zag. » En hij bleef wáár hij was.

Ten tweede, de Ootmoedigheid, — overwegende wie gij zijt, die een God in uwen mond en in uw hart gaat ontvangen. Pater Paulus Segneri zeide, dat het geschiktste gevoelen van iemand die communiceert, de bewondering moet zijn, die hem doet uitroepen : Hoe ! een God tot mij naderen ! een God zich aan mij geven ! — Wat zou een arme herder zeggen, indien hij zijnen koning in zijne hut zag treden, om met hem te wonen ? — En gij dan, wat zult gij zeggen, als gij den Koning des hemels door de Communie

in uw hart ziet komen? Zeg hem alsdan ten minste, met eene ware Ootmoedigheid: « Heer! ik ben niet waardig dat Gij komt onder mijn dak! »¹ — Bij de ootmoedigheid, voeg eene akte van berouw, en eene akte van hoop, vast betrouwende dat Jezus-Christus, daar Hij in uw hart komt, u met zijne genaden zal verrijken.

Ten derde, het Verlangen. — Dit hemelsch Brood vereischt dat wij er hongerrig naar zijn. Wie het met de grootste verlangens ontvangt, bekomt ook de grootste genaden. De heilige Franciscus van Sales zeide,² dat men Hem die zich enkel uit liefde geeft, enkel uit liefde moet ontvangen. De Heer gewaardigde zich eens aan de heilige Mechtildis te zeggen: « Wanneer gij moet communiceeren, wensch al de liefde welke ooit hart voor Mij gehad heeft; Ik zal uwe liefde aannemen, niet gelijk zij wezentlijk in u is,

(1) Domine! non sum dignus ut intres sub tectum meum. Matth. 8. 8. (2) Introd. p. 2. ch. 21.

maar zóó als gij ze zult verlangd hebben. ¹ »

Om u deze akten voor de Communie te herinneren, zal het genoeg zijn te overwegen wie komt, tot wien hij komt, en waarom hij komt. Hij die komt, is een God van oneindige majesteit ; Hij komt tot eenen ellendigen zondaar ; en Hij komt om van dien zondaar bemind te worden.

§ V.

VAN DE DANKZEGGING NA DE H. COMMUNIE.

Nadat gij gecommuniceerd hebt, tracht u zoo lang gij kunt met Jezus te onderhouden. Pater Joannes van Avila zeide dat men den tijd na de Communie hoog moet schatten, omdat hij gunstig is om overvloedige genaden te bekomen. « De tijd na de Communie, sprak insgelijks

(1) Bloss. Concl. an. fil. c. 6, n. 6.

liefde en van verlangen. Des morgens, bij uw ontwaken, herinner u dat gij Jezus gaat ontvangen ; en door eene vurige begeerte, noodig terstond den goddelijken bruidegom spoedig in uwe ziel te komen.

Onmiddelijk vóór de Communie, alhoewel gij het inwendig gebed hebt gedaan, moet gij het Geloof, de Ootmoedigheid, en het Verlangen in u verlevendigen.

Ten eerste, het Geloof, — overwegende wie Degene is dien gij gaat ontvangen. Wie zou ooit hebben kunnen aannemen, indien het Geloof er ons niet van verzekerde, dat God de spijs van een zijner schepselen zou willen worden? Maar de Heilige Kerk geeft ons de verzekering, door de verklaringen van een groot aantal Kerkvergaderingen, en inzonderheid van de Kerkvergadering van Trente, ¹ dat Jezus-Christus, onze Verlosser, wezenlijk en zelfstandiglijk in de geconsacreerde Hostie tegenwoordig is. De heilige Lode-

(1) Sess. 13. can. 1.

wijk, koning van Frankrijk, gaf desaan- gaande een schoon antwoord : op zekeren dag verzocht men hem in zijne kapel te komen zien, dewijl Jezus dáár verscheen in het geconsacreerde Brood onder de gedaante van een kind, in de handen van den priester : « Dat hij ga zien die het Geloof niet heeft, zeide hij ; wat mij betreft, ik geloof het vastelijker dan indien ik het met mijne oogen zag. » En hij bleef wáár hij was.

Ten tweede, de Ootmoedigheid, — overwegende wie gij zijt, die een God in uwen mond en in uw hart gaat ontvangen. Pater Paulus Segneri zeide, dat het geschiktste gevoelen van iemand die communiceert, de bewondering moet zijn, die hem doet uitroepen : Hoe ! een God tot mij naderen ! een God zich aan mij geven ! — Wat zou een arme herder zeggen, indien hij zijnen koning in zijne hut zag treden, om met hem te wonen ? — En gij dan, wat zult gij zeggen, als gij den Koning des hemels door de Commonie

in uw hart ziet komen ? Zeg hem alsdan ten minste, met eene ware Ootmoedigheid : « Heer ! ik ben niet waardig dat Gij komt onder mijn dak ! »¹ — Bij de ootmoedigheid, voeg eene akte van berouw, en eene akte van hoop, vast betrouwende dat Jezus-Christus, daar Hij in uw hart komt, u met zijne genaden zal verrijken.

Ten derde, het Verlangen. — Dit hemelsch Brood vereischt dat wij er hongereg naar zijn. Wie het met de grootste verlangens ontvangt, bekomt ook de grootste genaden. De heilige Franciscus van Sales zeide,² dat men Hem die zich enkel uit liefde geeft, enkel uit liefde moet ontvangen. De Heer gewaardigde zich eens aan de heilige Mechtildis te zeggen : « Wanneer gij moet communiceeren, wensch al de liefde welke ooit hart voor Mij gehad heeft ; Ik zal uwe liefde aannemen, niet gelijk zij wezentlijk in u is,

(1) Demine ! non sum dignus ut intres sub tectum meum. Matth. 8. 8. (2) Introd. p. 2. ch. 21.

maar zóó als gij ze zult verlangd hebben. ¹ »

Om u deze akten voor de Communie te herinneren, zal het genoeg zijn te overwegen wie komt, tot wien hij komt, en waarom hij komt. Hij die komt, is een God van oneindige majesteit ; Hij komt tot eenen ellendigen zondaar ; en Hij komt om van dien zondaar bemind te worden.

§ V.

VAN DE DANKZEGGING NA DE H. COMMUNIE.

Nadat gij gecommuniceerd hebt, tracht u zoo lang gij kunt met Jezus te onderhouden. Pater Joannes van Avila zeide dat men den tijd na de Communie hoog moet schatten, omdat hij gunstig is om overvloedige genaden te bekomen. « De tijd na de Communie, sprak insgelijks

(1) Bloss. Concl. an. fid. c. 6, n. 6.

de heilige Maria-Magdalena van Pazzi, is de kostbaarste dien wij in dit leven hebben; dan is 't het geschikste oogenblik om met God te handelen, en in ons zijne heilige liefde te ontsteken. Dan hebben wij noch meesters noch boeken noodig; want Jezus zelf leert ons hoe wij Hem moeten beminnen.¹ » Ook zeide de heilige Theresia: « Na de Communie moeten wij ons wel wachten die zoo gunstige gelegenheid te verliezen om winst op te doen. Zijne Goddelijke Majesteit is niet gewoon de gastvrijheid die Zij in onze ziel geniet, indien Zij er wel wordt onthaald, slecht te betalen. »² » Op eene andere plaats harer geschriften, verzekert deze heilige, dat Jezus, na de Communie, in onze ziel als op eenen troon van genade zetelt, en dat Hij dan tot haar schijnt te zeggen, gelijk tot den blind-geborenen: ³ Geliefde ziel, zeg Mij nu wat gij van Mij verlangt, dewijl Ik met het eenig

(1) Cepari, ch. 43.

(2) Chem. de la p. ch. 35.

(3) Quid tibi vis faciam. Marc. 10. 51.

inzicht ben gekomen, om u de genaden te schenken welke gij mij zult vragen.

Vele geachte schrijvers, zoo als Cajetanus, Suarez, Gonet, Valencia, De Lugo, en anderen, zijn van meening dat, terwijl de sacramentele gedaanten in hem die gecommuniceerd heeft, voortduren, hoe langer hij zich met Jezus vereenigd houdt, en hoe meer hij de akten van deugden vermenigvuldigt, hoe grooter ook de vruchten van het Heilig Sacrament en hoe vuriger de goddelijke liefde worden; want dit hemelsch Brood heeft in de ziel dezelfde uitwerking als de aardsche spijs in het lichaam, wiens gezondheid en sterkte het vermeerdert naarmate zij blijft voortduren. Vele personen communiceeren dikwijls, en trekken er weinig vruchten uit, omdat zij zich weinig met Jezus onderhouden. De Heer zeide eens aan de heilige Margaretha van Cortona: «Ik behandel gelijk men Mij behandelt.»

Zoodan, als gij communiceert, en niet gedwongen zijt iets anders te doen om

eene plicht van gehoorzaamheid of liefde te vervullen, tracht u ten minste een half uur met Jezus te onderhouden. Ik zeg : Ten minste ; — want het zou betamen er eer geheel uur aan te besteden. Laat alsdan niet na vurige akten te verwekken van verwelkoming, van dankbaarheid, van liefde, van leedwezen, van opdracht van u zelve en van al wat u toebehoort ; maar houd u vooral bezig met genaden aan uwen Heer te vragen, en inzonderheid de volharding in zijne heilige liefde ; dit is de goede *winst* waarvan de heilige Theresia spreekt. Indien uw geest dor en verstrooid is, bedien u van een boek dat u godvruchtige gevoelens jegens God ingeeft. Verders moet gij den ganschen dag voortgaan, ingetogen en met God bezig te blijven. De heilige Aloïsius van Gonzaga besteedde na de Communie drie dagen om Jezus te bedanken. Hebt gij het geluk dikwijler te communiceeren, zoo moet gij daarom niet minder dankbaar zijn ; in tegendeel, hoe dikwijler de Heer

u bezoekt, des te meer zorg moet gij dragen om met Hem vereenigd te blijven.

§ VI.

VERSCHOONINGEN WELKE SOMMIGE PERSONEN BIJBRENGEN OM NIET DIKWILS TE COMMUNI- CEEREN.

Wat zullen wij zeggen van hen die verwaarloozen dikwijls tot de Heilige Tafel te naderen, alhoewel zij het kunnen doen zonder moeite, en er zelfs toe worden aangespoord door het voorbeeld van anderen? Zien wij of de verschooningen die zij bijbrengen, redelijk zijn.

I. Ik communiceer niet dikwijls, zegt men, omdat ik het niet waardig ben. --- Maar, mijn lieve broeder, indien deze rede geldig ware, dan zou men daaruit moeten besluiten dat gij nooit moest communiceeren; want, volgens den heilige Ambrosius, die niet alle dagen waardig is te communiceeren, is het ook niet waardig

na een jaar: ¹ En wie dan zou ooit de heilige Communie waardig kunnen zijn? Jezus-Christus alleen, daar Hij God en mensch is, heeft waardig gecommuniceerd, omdat God alleen waardig is een God te ontvangen. Gij zegt dat gij het niet waardig zijt; maar weet gij dan niet dat, hoe langer gij u van de Communie verwijdert, des te onwaardiger gij u maakt om te communiceeren? Inderdaad, uwe gebreken vermeederen hoelanger gij uitstelt te communiceeren; omdat gij van den bijstand dien de Communie u zou geven beroofd blijft. Eene ijverige religieus, van de Orde van den heiligen Dominicus, zeide: « Juist omdat ik mijne onwaardigheid ken, zou ik drie-maal op den dag tot de Communie willen gaan; want, met dikwijler te communiceeren, zou ik hopen mij minder onwaardig te maken. » Cajetaan vraagt, ² wie van twee personen, waarvan de eene

(1) Qui non meretur quotidie accipere, non meretur post annum accipere. De Sacram. l. 5. c. 4. (2) Collat. 23. c. 21.

dikwijls en de andere zeldzaam communiceert, de ootmoedigste is, en hij antwoordt, dat het die is, welke dikwijls communiceert; want, omdat hij zich kranker acht, neemt hij dikwijler het geneesmiddel. Ook zegt de heilige Thomas dat, indien het aan God behagelijk is zich uit nederigheid en uit vrees van de Communie te onthouden, Hem nogtans, de liefde en het vertrouwen welke men toont door Hem te ontvangen, veel behagelijker zijn. ¹

II. *Maar ik weet niet of ik in staat van genade ben.* — Welnu! zeg mij: waarop wacht gij, om te weten of gij in staat van genade zijt, en of gij moogt communiceeren? Wacht gij dat een Engel uit den hemel kome om het u te veropenbaren? Is het u niet genoeg dat uw biechtvader het u zegt? — Gij moet zelfs meer verzekerd zijn van hetgeen de priester u zegt, dan van hetgeen u al de Engelen des

(1) Amor tamen et spes, ad quæ semper Seri tura nos p ovocat, præeruntuo timori. P. 3. q. 80. a. 10.

hemels zouden zeggen ; want, met naar de Engelen te luisteren, zoudt gij u kunnen bedriegen, terwijl gij met uwen biechtvader, die de plaats van Jezus-Christus bekleedt, te aanhooren, geen bedrog te vreczen hebt. Aldus, zoo dikwijls uw biechtvader u de Communie toelaat, wacht u wel van aan den duivel toe te geven met dezelve, om uwe gewetenswijffelingen en angstvalligheden, achter te laten. Weet dat er geene ongehoorzaamheid is die meer nadeelig is dan deze, omdat zij voortkomt uit een gebrek aan ootmoedigheid : gij handelt dan alsof gij de zaken beter kendet dan uw zielbestuurder.

III. *Ik durf niet dikwijls communiceeren, omdat ik altijd zonden bedrijf, en geene verbetering in mij bespeur.* — Hierop is hooger reeds geantwoord ¹ dat, indien gij deze zonden vrijwillig bedrijft, zonder de gedachte van u te verbeteren, niemand u zal aanraden dikwijls te communiceeren.

(1) Bladz. 25.

Intengendeel, indien gij niet gehecht zijt aan de dagelijksche zonden, noch gewoon re gansch vrijwillige te bedrijven, terwijl gij daarbij het inwendig gebed verricht en verlangt voortgang te doen in de volmaaktheid, ik herhaal het, gehoorzaam aan uwen biechtvader, en maak geene moeilijkheden meer. Hoe kranker gij u gevoelt, hoe meer gij het geneesmiddel moet gebruiken, dat u in de Communie wordt aangeboden, volgens de woorden van den heiligen Ambrosius : « Daar ik gedurig zondig, moet ik gedurig het geneesmiddel nemen. » ¹ Wanneer een muur everhelt, zet men er schoren tegen, zoo niet om hem weder op te rechten, ten minste om te beletten dat hij valle. Gij zegt dat gij geene verbetering in u bemerkt ; en zult gij u verbeteren, als gij niet communiceert ? Neen ; het zal nog erger zijn. Pater Ludovicus van Grenada zegt, van de Communie sprekende :

(1) Qui semper pecco, semper debeo habere medicinam, De Sacram. 1. 4. c. 6.

« Wie van zijne krankheden wil genezen, moet zich van dit krachtig geneesmiddel niet onthouden. » Wanneer men bij zich zelve zegt: Ik heb dezen morgen gecommuniceerd; — of: Ik moet morgen communiceeren; — hoeveel voorzigtiger, hoeveel oplettender om de misslagen te vermijden maakt ons die enkele gedachte niet! Maar, bovendien brengt het Heilig Sacrament uit zich zelve eene vermeerdering van licht en sterkte in onze ziel. De godgeleerden zeggen eenparig dat de Communie ons meer genaden geeft dan al de andere Sacramenten, omdat wij in haar Jezus-Christus, den oorsprong van alle genaden, ontvangen. Wanneer een vorst aan iemand een geschenk doet met eigen hand, is dit geschenk altijd grooter dan die welke hij door een ander doet.

IV. *Maar mijn geest is verstrooid, mijn hart koud en zonder godsvrucht.* — Ik vraag u: wat verstaat gij door godsvrucht? Is het de gevoelige vurigheid? Deze is geens-

zins noodig; het is genoeg dat gij de vurigheid in den wil hebt; dat is, dat gij besloten zijt alles te doen, wat gij weet aan God behagelijk te zijn; daarin bestaat de ware godsvrucht en de vurigheid welke God van u vraagt. En zelfs wanneer gij die vurigheid des wils niet in u zoudt gevoelen, moest gij nog communiceeren, om die door middel van het Heilig Sacrament te bekomen; want, ¹ zegt Gerson, zich van de Communie onthouden omdat men geen vurigheid genoeg in zich gevoelt, is handelen als iemand die koud zijnde, niet tot het vuur zou willen naderen, omdat hij niet warm is. Bovendien, bemerken wij met den heiligen Laurentius Justinianus, ² dat dit Heilig Sacrament zijne vruchten voortbrengt zonder dat wij het gewaar worden. Daarom geeft de heilige Bonaventura ons dezen raad: «Zelfs wanneer gij u lauw en zonder godsvrucht bevindt, laat niet na te communiceeren, maar betrouw op Gods barm-

(1) De Præp. aa. M. cons. 4. (2) De Discipl. mon. c. 19.

hartigheid; want, hoe kranker gij zijt, hoe meer gij den geneesheer noodig hebt.»¹ Laat u ook niet bedriegen door de gedachte, dat gij meer godsvrucht gevoelt, wanneer gij communiceert na lang gewacht te hebben. Wel is waar, hij die zelden eet, eet met meer smaaklust, maar hij wordt minder gevoed; zoo ook, indien gij zelden tot de Heilige Tafel nadert, zult gij misschien een weinig meer gevoelige godsvrucht hebben, maar gij zult er minder vruchten uit trekken, daar uwe ziel beroofd blijft van de spijs die haar de sterkte zou geven om de zonden te vermijden. Houd dan zoo zeer niet aan de meer of min gevoelige godsvrucht; zorg maar te communiceeren om u inniger met God te vereenigen, en wees verzekerd, dat gij het altijd met veel vrucht zult doen, indien gij het met dit inzicht doet.

V. *Ik onthoud mij soms van de heilige*

(1) Licet tepide, tamen fiducialiter accedat; quia tanto magis æger necesse habet requiritur medicum, quanto magis senserit se ægrotum. De Prof. rel. p. 2. c. 77.

Communie, uit vrees dat anderen, die mijne onvolmaaktheden kennen, mij te recht verwijten te dikwijls te communiceren. — Ik antwoord : Iedermaal uw zielbestierder u aanraadt te communiceren, en gij gelijk ik gezegd heb, het goed inzicht hebt, van door dit middel voortgang te doen in de liefde Gods, of ten minste, van u meer van de zonde te verwijderen, doe het zonder ongerustheid, en laat anderen zeggen wat zij willen. Ik heb reeds het woord¹ van den eerbiedwaardigen Pater Joannes van Avila aangehaald, die zeide : « Degenen misprijzen die dikwijls communiceren, is het ambt van den duivel vervullen.» En gij luistert naar zulke beoordeeling? Wil liever naar dezen raad van den heiligen Franciscus van Sales luisteren : « Vraagt men u, godminnende ziel, waarom gij zoo dikwijls communiceert, antwoord dat twee soorten van personen dikwijls moeten communiceren : de volmaakten, om volmaakt te

(1) Bladz. 23.

blijven, en de onvolmaakten, om naar de volmaaktheid te kunnen streven; de sterken, om niet zwak te worden, en de zwakken, om sterk te worden; de kranken, om te genezen, en de gezonden, om de krankheid te vermijden. Voeg er bij, dat gij dikwijls moet communiceeren, omdat gij onvolmaakt, zwak en krank zijt. » De heilige besluit aldus: « Communiceer dan dikwijls, godminnende ziel, en zoo dikwijls als gij maar kunt, met den raad van uwen zielbestierder; en geloof mij; de hazen worden wit op onze bergen, omdat zij niet dan sneeuw eten; en door aanhoudend de zuiverheid zelve in dit Heilig Sacrament te eten, zult gij geheel zuiver worden. ¹ » Toen de heilige Francisca Romana op zekeren dag tot de Communie ging, zeide haar de duivel: « Hoe durft gij het onbevlekt Lam ontvangen, terwijl gij geheel besmeurd zijt met de vlekken uwer dagelijksche zonden? » De Heilige, ziende dat

(1) Introd. p. 2. ch. 21.

de vijand haar van de Communie wilde verwijderen, joeg hem weg en spoog hem in het aangezicht. Dan verscheen haar de Moeder Gods en prees haar over deze daad, er bij voegende dat onze fouten verre van ons te beletten tot de Communie te gaan, ons eerder daartoe moeten aansporen, dewijl wij in dat Sacrament het geneesmiddel onzer ellende vinden. Dit stemt overeen met hetgeen men in den Romeinſchen Catechismus leest, ¹ te weten, dat de dagelijksche zonden door middel der Heilige Communie vergeven worden, of wel, gelijk de heilige Thomas ² en de godgeleerden zeggen, zij doet de ziel akten van goddelijke liefde verwekken door dewelke men de vergiffenis der dagelijksche zonden bekomt.

VI. *Ik heb den tijd niet om mij behoorlijk voor te bereiden.* — Hoor wat ik hierop antwoord : Indien gij den tijd in nuttelooze bezigheden of gesprekken verspilt, zijt gij onverschoonbaar ; maar laten de

(1) P. 2. c. 4. q. 40. (2) P. 3. q. 79. a. 4.

plichten van uwen staat u den tijd niet dien gij verlangt, weet dat gij er eene goede voorbereiding van maakt tot de heilige Communie, indien gij ze vervult met eene zuivere meening van aan God te behagen. Ongetwijfeld hebt gij reeds ergens het volgende voorbeeld van de heilige Maria-Magdalena van Pazzi gelezen: op zekeren dag was zij bezig met brood te bakken, toen zij voor de Communie hoorde luiden; aanstonds in verrukking opgetogen, ging zij communi-ceeren, met het deeg aan de handen. Ook zeide zij tot hare zusters: « Offert aan God als voorbereiding al wat gij te doen hebt; verricht alles met de meening van aan God te behagen, en gaat dan communiceeren. ¹ » Gij moet dan nooit de Communie achterlaten, omdat gij den tijd niet hebt gehad u daartoe voor te bereiden, wanneer gij door het vervullen van eenen plicht zijt belet geweest, door zieken bij te staan, of door eenig ander

(1) Cepari, ch. 43.

liefdewerk dat niet kan worden uitgesteld. Maar zorg dan, zoo veel mogelijk, alle onnoodige gesprekken en bezigheden te vermijden; en wanneer gij voorzie dat gij, op den dag zelve der Communie, den behoorlijken tijd niet zult hebben om u voor te bereiden, tracht ten minste in den vorigen avond eenige voorbereiding te maken, met eene godvruchtige lezing te doen en voorop de akten te verwekken voor den volgenden dag; of wel, sta een weinig vroeger op, indien gij kunt, om ten minste eenige oogenblikken te winnen.

VII. *Mijn biechtvader is niet genegen mij dikwijls te laten communiceeren.* — Indien uw biechtvader niet wil, moet gij gehoorzamen. Dan in de plaats der sacramenteele Communie doe dikwijls geestelijke Comuniën, en zeg tot Jezus: «Heer! ik verlang u dikwijler te ontvangen; maar de gehoorzaamheid verbiedt het mij.» Jezus zal uw verlangen en uwe gehoorzaamheid gunstig aannemen. — Maar, indien uw biechtvader u niet zegt dik-

wijler tot de Communie te gaan, waarom vraagt gij het hem niet? Deze vraag is geenszins tegen, maar geheel volgens de volmaakte gehoorzaamheid; want, om de Communie meer of min dikwijls toe te laten, regelen zich de biechtvaders naar het verlangen dat hunne biechtelingen te kennen geven. Deze goddelijke spijs, gelijk ik hierboven gezegd heb, ¹ is alleen zeer voordeelig aan hen die er hongerig naar zijn; zij is weinig voordeelig aan de zielen die ze weinig verlangen. Met de Communie niet te willen vragen, toont gij dat gij ze niet zeer verlangt; daarom aarzelt uw biechtvader ze u dikwijler toe te staan. Waarom doet gij niet gelijk de heilige Catharina van Siënna, die, ziende dat haar biechtvader haar de Communie weigerde, herhaalde malen uitriep: « O mijn Vader! geef aan mijne ziel haar voedsel! geef aan mijne ziel haar voedsel!» Indien gij die heilige begeerte met ootmoedigheid en onderwerping toondet,

(1) Bladz. 31.

zou uw biechtvader anders handelen : maar indien hij bemerkt dat gij lauw zijt, indien hij ziet dat gij licht met zijne weigering te vreden zijt, zal hij het voorzichtig oordeelen u niet te verplichten dikwijler te communiqueeren.

§ VII.

AANWAKKERING OM DIKWILS TE COMMUNICEEREN.

O welken spoedigen, en gedurigen voortgang in Gods liefde, gelijk de onderzinding het leert, doen de zielen die, met een heilig verlangen en met toelating van hunnen zielbestierder, dikwijls communiqueeren? Hoe wonderlijk trekt de Heer hen tot zijne heilige liefde! Wel is waar, niet zelden, om ze in de ootmoedigheid en in de onderwerping te houden, doet Hij het hun niet kennen, maar laat Hij ze in de duisternis, zonder den minsten

gevoeligen troost; doch, volgens de heilige Theresia, is er juist voor die bedrukte zielen geen betere ondersteuning dan dikwijls communiceeren. Men zegge wat men wil; wat zeker blijft, is, dat gewoonlijk, de kloosters waarin de meeste vurigheid heerscht, diegenen zijn waarin men het meest communiceert; en de meest voorbeeldige personen die zijn welke het meest communiceeren.

Mijn God! waartoe al die niets beduidende verschooningen? dat zij, die zelden communiceeren de waarheid spreken, en bekennen dat zij niet dikwijls willen communiceeren, om zich niet te verplichten een meer ingetogen leven te leiden, en zich meer van de schepselen en van de aardse vermaken te onthechten. Men weet wel dat dikwijls communiceeren niet kan samen gaan met nuttelooze vermaken, met wereldsche vriendschappen, met ijdelheid, zelfbehagen, goede sier, en andere dergelijke onvolmaaktheden. Ziedaar waarom men zich onthoudt van

dikwijls te communiceeren. Men vreest de inwendige verwijtingen welke Jezus doet hooren, zoo dikwijls men Hem in zijn Sacrament van liefde ontvangt, in een woord, men nadert tot Hem zoo zelden, omdat men met meer vrijheid wil leven.

Wat zegt gij er van, geliefde ziel? Is dit uwe afbeelding? Indien het zoo is, zeg ik u zelf, het betaamt niet dat gij Jezus zoo dikwijls ontvangt, omdat gij Hem zoo weinig bemint, en zoo weinig verlangt Hem te beminnen. Maar let wel op dat die eigenzinnige lauwheid, waaruit gij kunt en niet wilt opstaan, u niet eensdaags in den afgrond doe vallen. Ach! sta op zonder vertoeven, rijs op uit zulken ellendigen staat; schenk aan God het overige van uw leven, dat misschien weldra zal eindigen; verbeter u zoo goed gij kunt, en tracht dikwijls te communiceeren; maak geene moeielijkheid meer om tot de Heilige Tafel te naderen, zoodra uw biechtvader het u

toelaat, en laat zeggen wat men wil. Vrees niet bij de dood er van rekenschap aan God te moeten geven, gelijk gij mij opwerpt; ik zeg en verzeker u, dat gij in uw sterfuur u niet zult berouwen over de communiën die gij zult gedaan hebben met toelating van uwen biechtvader; maar wel over die welke gij kondet doen, en door nalatigheid zult verzuimd hebben. De heilige Maria-Magdalena van Pazzi zag eens eene ziel in het vagevuur lijden, om ééne Communie door nalatigheid te hebben achtergelaten. Van dien tijd af, gelijk men leest in haar leven, ¹ gevoelde de heilige zoo groote smart, wanneer eene harer zusters verwaarloosde te communiceeren, dat men haar menigmaal van droefheid zag weenen. En in alle geval, weet dat onder al uwe godvruchtige oefeningen niets aangenamer is aan Jezus-Christus, dan Hem te ontvangen in de Heilige Communie. De reden daarvan is, dat al de volmaaktheid

(1) Puccini, p. 1. 39.

eener ziel in eene innige vereeniging met God bestaat, en dat de Communie haar op de volmaakste wijze met God vereenigt. Ook zeide de heilige, waarvan ik zoo even sprak : « Ik zou liever willen sterven dan eene enkele Communie, die mij door de gehoorzaamheid is toegestaan, te verzuimen. ¹ »

(1) Puccini, p. 1. ch. 72.

LIEFDEZUCHTEN TOT JEZUS

VOOR HET INWENDIG GEBED EN DE COMMUNIE.*

Mijn Welbeminde, mijne Liefde, mijn Leven,
mijne Rust, mijn eeuig Goed!
Leven Jezus, Maria, Joseph en Theresia!

De genade die wij aan God voor alle genaden moeten vragen, zegt de heilige Franciscus van Sales, is de gave zijner liefde; wij moeten dan trachten, door al onze gebeden, al onze werken, al onze zuchten, en al onze meeningen deze heilige liefde, die de gaaf aller gaven is, van God te bekomen.

Men zal hier verscheidene verzuchtingen vinden die eene godvruchtige ziel tot God kan stieren; maar men moet opmerken, ten eerste, dat diegene, welke de liefde zelve in het hart verwekt, de beste zijn, en ten

(* Vertaling van een handschrift door den H. Alphonsus

tweede, dat wanneer de ziel zich door eene der volgende verzuchtingen, of door elk andere, met God voelt vereenigen, zij niet moet voortgaan, maar er zich bij ophouden, en dezelfde verzuchting herhalen, zoo lang men er door bewogen wordt en er voedsel in vindt.

Mijn God ! voor uwe voeten neêrgeknield , vraag ik U , geene vermaken, noch rijkdom, noch eer, maar alleen uwe liefde ; en bij iederen stap dien ik doe, bij iederen oogslag, bij iedere ademhaling, heb ik de meening Uwe liefde te vragen.

Mijn teêr beminde Jezus ! Gij hebt gezegd dat Gij U laat vinden zelfs door die U niet zoekt, en Gij hebt mij tot nu toe gezocht, wanneer ik U vluchtte ; zult Gij mij dan vluchten, nu ik U zoek, en niets zoek dan U ?

Ah ! gewaardig U mij aan U te binden met die zoete banden met welke Gij degenen aan U verbindt die U beminnen ; maar bind mij zoo dat ik mij nooit meer van U scheide.

Ontsteek mij met uwe liefde. Ah! een enkel vonkje dier goddelijke liefde zou genoeg zijn om mij alles te doen vergeten; maar ik ben niet met een vonkje te vreden; ik wil eene vlam, ik wil duizend vlammen, ik wil eenen brand, die terstond in mij alle genegenheid tot de schepselen verslindt en mij geheel voor U alléén doe branden, o eenig en oneindig Goed!

Ik geef mij geheel aan U. Zult Gij mij aannemen? Gij hebt gezegd dat Gij hem die tot U komt, niet kunt verstooten.¹ Oh! mijn God! neem mij aan, neem mij geheel en al, en vereenig mij zoodanig met U, dat ik aan niets denke dan aan U, niets beminne dan U, niets zoek en niets begeere dan U; wees Gij het eenig voorwerp van al mijne gedachten, van al mijne liefde, van al mijne verlangens.

Ah! Gij die mij waarlijk bemint, zeg mij: wat wenscht Gij van mij te bekomen voor zoo veel barmhartigheid die Gij mij

(1) Eum qui venit ad me, non ejectionem foras. Jo 6. 37.

bewijst, voor zoo veel uitnoodigingen die Gij doet, voor zoo veel verlichtingen die Gij mij schenkt? Wilt Gij mijn arm hart? Ziedaar, neem het; ik geef het U geheel en al.

Ijdele schepselen, wijk van mij; gij zult mij niet meer zien. Vraagt mij geene genegenheid voor u meer, dewijl ik niets meer van u wil. Geeft uwe vermaken, uwe goederen, uwe eer, aan wie ze vraagt; voor mij, ik heb Hem gevonden dien ik bemin en die mij bevredigt. ¹ Hij die alleen mijne liefde verdient, heeft ze geheel voor zich genomen.

Mijn Welbeminde! onthecht mij van al wat God niet is. Kom zelf mij vertroosten, wanneer ik bedroefd ben; ondersteun mij, wanneer ik den moed verlies; en kastijd mij ook zelf, wanneer het noodig is. Ik zal uwe liefdevolle hand kussen, die mij slaat uit goedheid voor mij. Zend mij alle straffen over, als Gij

(1) Inven: quem deligit anima mea. Cant. 3. 4.

mij maar niet van het geluk berooft u te beminnen.

Gelukzalige zielen, die in dat schoon vaderland der liefde woont, wáár alles liefde ademt! Zegt ons iets van de schoonheden uws Welbeminden, dien gij nu van aanschijn tot aanschijn aanschouwt; doet ons van liefde branden, ons arme ballingen hier beneden, opdat wij Hem ook door de liefde zoeken.

Maar ik wil liever met de Bruid van uw Hooglicd zeggen: ¹ Kom, o Heilige Geest! ontsteek in het binnenste mijner ziel, het vuur uwer goddelijke liefde; dan zullen liefdezuchten ten hemel stijgen en het hart van mijnen God bevredigen.

O Jezus, zoet voorwerp mijner liefde! wond mijn hart met een dier vurige schichten die de zielen aan al wat gij niet zijt, doen sterven, om ze alleen door uwe liefde te doen leven.

Mijn Welbeminde! dewijl Gij mij op

(1) Auster; perfla hortum meum, et fluat in aromata illius. Cant. 4. 16.

nieuw tot uwe liefde roept, door mij te verlichten en mij uwe stem te doen hooren, ik bid U, mij tot U te trekken, en mij niet te verlaten, alvorens Gij mij geheel aan U gehecht ziet.

O mijn God ! reeds voel ik een groot verlangen om U te beminnen ; maar ik gevoel mij zoo zwak om daartoe te geraken. Geef gij o Heer ! die mij dit verlangen ingeeft, ook de kracht om hetzelfde te volbrengen ; geef mij al de liefde die Gij van mij verlangt. Gij die mij door uwe genade de rijkdommen uwer Goedheid doet kennen ; geef dat ik haar beminne zoo veel ik kan, en zoo veel ik haar verlang te beminnen.

Beminnende zielen , gij die in deze wereld niets anders zoekt dan God, verheft de stem, en doet aan de arme dwazen die de wereld beminnen, begrijpen, hoe veel meer tevredenheid Jezus zelf, door de gave zijner liefde, aan zijne dienaren in dit tranendal bezorgt, dan de wereld aan hare aanhangers zou kunnen geven door

ze te overladen met al hare goederen.

Heer ! verleen mij uwe liefde, en ik verzaak aan alle andere goederen die Gij mij kunt geven. Geef dat ik U beminne, en ik sta toe, van alles beroofd te zijn, veracht, verlaten van geheel de wereld, overladen met alle kwalen ; want geene smart is bekwaam eene ziel te kwellen die U uit geheel haar hart bemint.

BROEDER ALPHONSUS.

LOFZANG.

VÓÓR DE H. COMMUNIE.

Waarom, mijn ziel, nog langer toeven !
 Bemin die u zijn liefde biedt ;
Uw God is 't, die uw liefde bedelt,
 En gij, o mensch, gij schenkt ze niet ?

Gedenk de liefde, die Hij toonde .
 Toen Hij verbrijzeld en veracht
Zich naaglen liet aan 't schandlijk kruishout
 En stervend Zich ten offer bracht.

Wat grooter weldaad kon Hij schenken,
 Uw allerminnelijkste Heer !
Wat, om uw harte zich te winnen,
 Wat kon Hij, spreek, wat kon Hij meer ?

En toch was Hij noch niet tevreden
 Hij vindt zijn laatste middel uit
Waardoor Hij zijn aanbidlijk Harte
 Op 't innigst aan het uwe sluit !

Hij wil de spijs zijn onzer zielen,
Bij ons hier blijven op deez aard,
Het opperst Goed, 't oneindig Wezen
Wordt onder schijn van brood bewaard.

'T is om zijn Bloed met 't uw te mengen
Dat Hij u noodt ten vriendendisch
Dat Hij u spijst met 't brood der Englen
Dat u het Brood des levens is.

En gij, mijn hart! bij zulke vlammen
Ontsteekt gij niet in liefdegloed?
Mijn ziel! Gij geeft u niet gewonnen
Bij zulk een liefdes overvloed?

Ja, geef u over, min uw Jezus,
Die alle liefde waardig is;
Ontvang, mijn ziel dien pand van liefde
En nader tot zijn heilgen disch.

EINDE.

ard.

glen

glen

en

efde

